

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: N. V. Q.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“, zastoupený JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2013, CPR-12537-2/ČJ-2012-930310-V238,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31.1.2013, CPR-12537-2/ČJ-2012-930310-V238, se **ruší pro vady řízení** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2013, č.j. CPR-12537-2/ČJ-2012-930310-V238, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových kontrol, ze dne 13.9.2012, č.j. KRPU-82811-28/ČJ-2012-040026-SV-CV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 roky.

Primárně se žalobce zabýval otázkou řádnosti doručení ze strany žalovaného žalobou napadeného rozhodnutí. Trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí nemohlo být doručeno žalobci prostřednictvím fikce v důsledku nevyzvednutí předmětné zásilky v úložní lhůtě, neboť žalobce disponoval pouze doklady na svou falešnou identitu a zásilka byla adresována na jeho pravé jméno. Proto si žalobce dle svého tvrzení uloženou zásilku ani vyzvednout nemohl. Žalobce trvá na tom, že institut doručení prostřednictvím fikce nelze uplatnit, pokud neměl reálnou možnost písemnost převzít. Žalobce trvá na tom, že předmětné rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno až dne 14.3.2013, kdy bylo dodáno do datové schránky jeho právního zástupce.

Žalobce dále uvedl, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za nesprávné a nepřiměřené neodůvodněné a nepřezkoumatelné.

Žalobce namítá, že žalovaný nezjistil dostatečným způsobem stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k rodinným poměrům žalobce. Žalobce zdůraznil, že v průběhu správního řízení opakovaně uváděl, že má na území České republiky dceru T. Q. M., nar. „X“ a že žije s matkou této dcery paní T. T. V. A. ve společné domácnosti a společně o sebe pečují a uspokojují svoje vzájemné potřeby. Důvodem, pro který není žalobce zapsán jako otec dcery v rodném listě, je fakt, že nechtěl být zapsán pod svou falešnou identitou, pod kterou pobýval na území České republiky a zároveň skutečnost, že neměl povědomí o tom, že by jako otec vůbec mohl být zapsán, když není s matkou sezdán, protože ve Vietnamu je úprava rodinných vztahů v tomto směru diametrálně odlišná. Žalobce údaje o svém rodinném životě neuvedl do protokolu ze dne 9.5.2012, protože neměl písemný důkaz, že je biologickým otcem nezletilé T. Q. M. a zároveň proto, že nechtěl svoji partnerku zatahovat do svých problémů s pobytem. Ale ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí se rozhodl veškeré skutečnosti uvést, protože dospěl k závěru, že skutečný stav má přednost před stavem doložitelným písemnými doklady. K žalovaným uváděné pochybnosti ve vztahu k neznalosti data narození jeho partnerky uvedl, že ve Vietnamu není tradice slavení narození, tak jak je to zvykem v České republice. Dle žalobce je zcela obvyklé, že vietnamští občané neznají narozeniny svých partnerů nebo i rodičů. Žalobce trvá na tom, že žalovaný řádně jím uvedené skutečnosti nepřezkoumal. Trvá na tom, že za zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti nelze považovat stav, kdy správní orgán vychází pouze z dostupných evidencí a nezabývá se skutečným stavem, jenž se může od stavu „evidenčního“ lišit. Trvá na tom, že správní orgány měli k věci vyslechnout partnerku žalobce paní T. T. V. A. a měla být provedena pobytová kontrola, která by mohla prokázat pravdivost žalobcova tvrzení, že se svojí partnerkou a dcerou žije ve společné domácnosti. Dle žalobce bez provedení těchto důkazů nemohl mít žalovaný za to, že zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zároveň žalobce zdůraznil, že jeho případné vyhoštění by nezasáhlo pouze do jeho práv, ale i do práv jeho dítěte. S odkazem na Úmluvu o právech dítěte uvedl, že by po jeho vyhoštění bylo jen těžko realizovatelné právo jeho dcery být ve styku se svým rodičem. V důsledku vyhoštění by zcela jistě dle žalobce došlo k narušení vztahů mezi ním a jeho dcerou v důsledku odloučení. Rovněž neví, jak by mohl v případě vyhoštění zajistit pro svoji dceru životní podmínky nezbytné pro rozvoj dítěte.

Dále žalobce namítal, že nebyl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav ani ve vztahu k jím tvrzenému nebezpečí, které mu v důsledku dluhů hrozí na území Vietnamu. Žalobce trvá na tom, že ve Vietnamu mu hrozí v důsledku nezaplacení dluhu nucené práce, násilí a mučení až zmrzačení. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 31.10.2011, č.j. 8 Azs 13/2011-88, uvedl, že pokud je o zemi původu známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, mají být skutečnosti žadatelem uváděné správním orgánem zohledněny, a to ve prospěch žadatele. Žalobce je přesvědčen, že žalovanému je minimálně z jeho úřední činnosti známo, že poměry a právní vztahy jsou ve Vietnamu mnohem méně regulovány než v České republice. Právní povědomí a právní jistota jsou ve Vietnamu dle žalobce na velice nízké úrovni, což ponechává značný prostor pro svévoli a s tím související svévolné násilí.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl zamítnutí podané žaloby v plném rozsahu.

Ve vztahu k doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný trvá na tom, že došlo k doručení žalobou napadeného rozhodnutí fikcí po marném uplynutí úložné doby u zásilky, kterou bylo toto rozhodnutí zasíláno žalobci na adresu jeho pobytu. Pokud žalobce uvedl, že mu bylo odmítnuto vydání zásilky doručujícím orgánem, žalobce uvádí, že k tomu nemůže přihlídnout. Jde o pouhé tvrzení žalobce. Pokud by k tomu došlo, mohla odpovědná pracovnice pošty na zásilce v kolonce „jiný důvod“ tuto skutečnost vyznačit, k čemuž nedošlo. Dále žalovaný zdůraznil, že správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo zahájeno již 9.5.2012. Žalobce tedy měl dle žalovaného dostatek prostoru k tomu, aby si cestovní doklad znějící na jeho skutečné jméno vyřídil.

Dle žalovaného byl rovněž zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Trvá na tom, že nebylo již na místě vyslechnout partnerku žalobce ani provádět pobytovou kontrolu. V protokolu ze dne 9.5.2012 žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné trvale žijící příbuzné, není příbuzný občana Evropské unie a nemá zde žádné závazky či vazby. Dle sdělení žalobce ve stejném protokolu by případné vyhoštění neznamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žalovaný se dle svého názoru dostatečným způsobem vypořádal s otázkou zásahu do rodinného života žalobce ve vztahu k později uvedené partnerce a dítěti. Rovněž žalovaný dle svého názoru v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem zdůvodnil, proč považuje prohlášení o existenci partnerky a dítěte na území České republiky v případě žalobce za účelové. Žalovaný má za to, že tak závažné skutečnosti, jako je dcera žalobce a jeho přítelkyně žijící s žalobcem ve společné domácnosti jsou, by uvedl již dne 9.5.2012. Žalovaný zdůrazňuje, že i v případně prokázaná existence soukromého a rodinného života cizince na území České republiky neznamená povinnost nevydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení správního vyhoštění v rámci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se děje ve sféře volného správního uvážení, to znamená, že správní orgán může rozhodnout v zákonem vymezených hranicích dle uvážení. Žalovaný je přesvědčen, že v žádném případě nepřekročil meze správního uvážení. Ačkoli není žalobce nucen opustit území České republiky bez rodiny, dovozuje žalovaný, že záleží pouze na žalobci, jak vztahy s rodinou uspořádá. Navíc nelze dle žalovaného odhlédnout od skutečnosti, že žalobce si byl plně vědom svého protiprávního jednání a že po dobu svého neoprávněného pobytu na území České republiky neučinil žádné kroky k nápravě.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a proto mu nepřísluší zvýšená ochrana jako uvedeným osobám. Žalovaný komplexně zhodnotil dlouhodobý přístup žalobce k právnímu řádu České republiky a na základě zjištěných skutečností je přesvědčen, že převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce, neboli že v posuzovaném případě je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou než zájem na zachování rodinného a soukromého života žalobce.

Ve vztahu k otázce možnosti vycestování žalobce žalovaný poukázal na existenci závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky k otázce vycestování. Při posuzování možnosti žalobce vycestovat do země původu žalovaný vycházel z tohoto závazného stanoviska, kdy dle § 149 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) je obsah závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí závazný. Nebylo tedy na správním orgánu I. stupně ani na žalovaném, aby se závazným stanoviskem zabýval.

K námitce, že na území České republiky má žalobce pevné vazby a ve Vietnamu žijí pouze jeho rodiče, žalovaný uvedl, že vzhledem ke střídání pobytu žalobce na území České republiky, Polské republiky a Vietnamu má žalovaný za to, že žalobce si nevybudoval na území České republiky natolik pevné vazby, které by mu bránily ve vycestování z území. K nebezpečí násilí, mučení až zmrzačení, které má žalobci hrozit ve Vietnamu, žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce do protokolu ze dne 9.5.2012 uvedl, že návrat domu by pro něho znamenal pouze finanční problém, neboť na cestu do České republiky si půjčil peníze.

Žalovaný je rovněž přesvědčen, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející správní řízení je plně v souladu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný uvedl, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochranu soukromého a rodinného života cizince. V daném případě dle žalovaného k tomuto posouzení došlo a nedošlo při tom k porušení mezinárodních závazků České republiky. Žalovaný má dále za to, že zájem dítěte by měli ctít a respektovat především jeho rodiče. V případě, že jeden z rodičů nemůže zůstat na území České republiky, musí se dle názoru žalovaného přizpůsobit v zájmu dítěte ten z rodičů, který má možnost následovat svého partnera do země jeho původu. Žalovaný je přesvědčen, že právo na soukromý a rodinný život nemá absolutní povahu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas s vyřízením věci bez jednání, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou včasnosti předmětné žaloby. Žalovaný trval na tom, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím fikce doručení po marném uplynutí úložní doby u zásilky, kterou mu bylo rozhodnutí zasláno. Po uplynutí úložní doby byla zásilka vrácena zpět správnímu orgánu. Z předloženého správního spisu nevyplývá, že by

správní orgán vyloučil vhození zásilky do poštovní schránky adresáta po uplynutí úložní lhůty. V ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. K tomuto postupu však v daném případě nedošlo. Doručující orgán po uplynutí úložní lhůty, ačkoli správní orgán vhození do schránky nevyloučil, vrátil bez dalšího předmětnou zásilku zpět žalovanému.

Nejvyšší správní soud se k otázce možnosti aplikace fikce doručení vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 25.8.2011, č.j. 7 As 53/2011-77, kde dospěl k závěru, že písemnost může být podle § 24 odst. 1 správního řádu účinně doručena fikcí jen za podmínky, že byla po uplynutí desetidenní úložní doby podle § 23 odst. 4 věty druhé citovaného zákona vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nevyloučil-li to správní orgán a bylo-li to možné. Jak již bylo výše uvedeno, v daném případě k vložení do poštovní schránky žalobce nedošlo a správní orgán tuto možnost nevyloučil. Dle názoru soudu tedy nebyly naplněny podmínky pro možnost doručení předmětného rozhodnutí fikcí pro marné uplynutí úložní doby.

Mezi účastníky je dále nesporné, že následně bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno právnímu zástupci žalobce až dne 14.3.2013. Předmětná žaloba byla podána prostřednictvím systému datových schránek dne 21.3.2013. K podání žaloby tedy došlo v zákonem stanovené (§ 172 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, dále jen „zákon o pobytu cizinců“) desetidenní lhůtě od doručení žalobou napadeného rozhodnutí. Proto soud považuje předmětnou žalobu za včasnou.

Zásadní námitka žalobce se týká toho, že správní orgány nezjistily v dostatečném rozsahu skutkový stav v otázce jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány se s námitkou existence partnerského vztahu s paní T. T. V. A. a otcovství k její dceři T. Q. M. vypořádaly tak, že tuto námitku považují za účelovou, neboť žalobce nesdělil uvedené skutečnosti již při prvním výsledku po zajištění dne 9.5.2012. Současně poukázaly správní orgány na skutečnost, že žalobce neznal přesné datum narození jeho údajné partnerky. Správní orgány se omezily pouze na zjištění z příslušných evidencí, že nezletilá T. Q. M. nemá v rodném listě uvedeného otce. Tuto skutečnost však žalobce nijak nerozporoval a dokonce ve své výpovědi dne 11.9.2012 ji sám potvrdil. Přestože věrohodnost tvrzení žalobce je oslabena skutečností, že podstatnou skutečnost, že v České republice má dceru a žije s její matkou ve společné domácnosti, neuvedl již při svém prvním výsledku dne 9.5.2012, není dle soudu přípustné tvrzení žalobce bez provedení jakéhokoli dalšího dokazování označit za účelové. Žalobce uvedené skutečnosti sdělil správním orgánům ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí v rámci seznámení se s podklady k rozhodnutí, což částečně snižuje nevěrohodnost takového tvrzení, neboť žalobce nemohl ještě vědět, jakým způsobem se správní orgány vypořádají s jeho dalšími námitkami.

Dle názoru soudu správní orgány v dané situaci skutečně rozhodovaly za nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V daném případě mělo dojít k provedení svědecké výpovědi údajné partnerky žalobce, aby se vyjádřila k otázce žalobcova otcovství k její dceři a provedení pobytové kontroly za účelem prověření tvrzení žalobce, že žije ve společné domácnosti s uvedenou partnerkou a její dcerou.

Soud nijak nerozporuje skutečnost, že v případě správního vyhoštění se rozhoduje v rámci správního uvážení, jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, ovšem

i v případech rozhodování v rámci správního uvážení musí mít správní orgán řádně zjištěn skutkový stav v rozsahu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Následně pak musí být správní uvážení a zhodnocení všech skutečností dostatečným způsobem odůvodněno. Za nedostatečnou v tomto směru považuje soud rovněž úvahu správních orgánů, že pokud by šlo skutečně o partnerku a dceru žalobce, mohou jej následovat do země původu, neboť jsou rovněž vietnamské národnosti. Nejvyšší správní soud v obdobném případě dospěl v rozsudku ze dne 25.1.2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28, k závěru, že je nutno posoudit únosnost vystěhování celé rodiny do země původu. Bylo by v takovém případě na místě zkoumat i potřeby nezletilé a zabývat se otázkou, zda by bylo vhodné a možné s ohledem na věk nezletilé a finanční situaci rodiny, aby s žalobcem vycestovali do země původu. Bylo by nutno rovněž posoudit skutečnost, že dle zjištění správních orgánů přítelkyně žalobce má ještě jedno starší dítě, jehož otcem není žalobce.

V daném případě soud dospěl k závěru, že ve vztahu k otázce existence soukromého a rodinného života žalobce na území České republiky správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a spatřuje v tom vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Žalobce rovněž namítá nedostatečné zhodnocení otázky možnosti jeho vycestování do země původu ve vztahu k hrozícímu nelidskému zacházení. Žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozšířil své tvrzení v tom směru, že v důsledku existence nesplacených dluhů mu v zemi původu hrozí nucené práce, násilí případně až mučení a zmrzačení. V ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu mimo jiné považuje i mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.

V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný s touto žalobní námitkou vypořádal tak, že odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 20.7.2012, ve kterém bylo uvedeno, že vycestování žalobce je možné. Ovšem předmětné stanovisko bylo, jak vyplývá i z jeho znění, vypracováno s ohledem na žalobcovu výpověď ze dne 9.5.2012. V této výpovědi žalobce pouze uvedl, že ve Vietnamu má nesplacené dluhy. Dle názoru soudu se měl žalovaný s tvrzením žalobce obsaženým v odvolání věcně zabývat a vyžádat si od Ministerstva vnitra doplnění závazného stanoviska v tom směru, zda je ve Vietnamu stát způsobilý poskytnout žalobci ochranu před případnými nelegálními kroky věřitelů žalobce spočívajícími v mučení či ublížení na zdraví, což však neučinil. Teprve na základě takto doplněného závazného stanoviska by se mohl žalovaný s námitkou žalobce náležitě vypořádat.

Ve vztahu k této druhé námitce žalobce tedy soud rovněž dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a v této skutečnosti spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem ad I. zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím

rozsudku. O prvostupňovém rozhodnutí soud nerozhodoval, neboť dle jeho názoru se jedná o vady řízení, které je možno odstranit v rámci odvolacího řízení.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 6 800,-Kč, která se skládá z částky 6 200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Matouše Jíry po 3 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. června 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

Iva Tovarová